

ronsana

REVISTA D'INFORMACIÓ I FORMACIÓ LOCAL

OCTUBRE 1970

SANTA EULÀLIA DE RONSANA

N.º 22

EDITORIAL

• **Un fet passat:** les eleccions de Barcelona.
Resultat pobre: un 20 % de participants.
Interpretació: l'organisme està rovellat o malalt.

• **Una perspectiva:** Madrid.
Simptomàtic: en els moments d'escriure no hi ha candidats dels més representatius, segons diuen, dels familiars.

• **Un futur immediat:** Sta. Eulàlia de Ronsana.
Ara comença la meditació. El qui escriu, no sap res de res. No té partit pres, ni ha de votar (no hi està empadronat), però vol el bé de tots, ajudant a pensar.

1.º **Punt:** «Tots els cristians han de prendre consciència de la seva vocació particular i pròpia dintre la comunitat política.» (Gaudium et Spes 75).

2.º **Punt: Informació;** crec que és deficitària. «Tot ésser humà té el dret al respecte de la seva persona...; a la llibertat de cercar la veritat, de manifestar i difondre el seu pensament... i té el dret a l'objectivitat en la informació.» (Pacem in Terris n.º 10).

3.º **Punt: Bé comú i autoritat.**

«El bé comú comprèn el conjunt d'aquelles condicions de vida social que permeten als homes, a les famílies i a les associacions, perfeccionar-se més completament i més fàcilment... Per tant s'imposa una autoritat capaç d'orientar totes les energies cap al bé comú... activant com una força moral que es recolza en la llibertat i en el sentit de responsabilitat.» «Gaudium et Spes n.º 74).

4.º **Punt: Llibertat, servei i responsabilitat.**

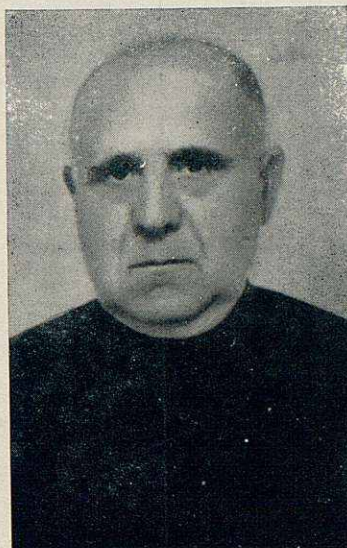
«Amb tot, del fet que l'autoritat derivi de Déu, no se'n segueix que els homes no tinguin la llibertat d'eleger les persones investides de la missió d'exercir-la; com també de determinar les estructures dels poders públics i els àmbits dins dels quals i els mètodes segons els quals l'autoritat és exercida.» (Pacem in Terris n.º 47).

«Aquest Evangeli anuncia i proclama la llibertat dels fills de Déu, refusa qualsevol mena d'esclavitud —que, en darrera instància, deriva del pecat— respecta santament la dignitat de la consciència i la seva lliure decisió, adverteix contínuament que tots els talents humans han de fructificar al servei de Déu i pel bé dels homes, i finalment recomana a tots, l'amor a tothom.» (Gaudium et Spes n.º 41).

Cloenda: Pensar, encara que sigui un risc, és necessari. Comprometre's, és una exigència, encara que tingui les seves limitacions.

Els fets o els resultats imminents, com també els camins que hi portin, seran un test que posarà al descobert la veritat de la salut ciutadana... i de les possibilitats del poble de Sta. Eulàlia de Ronsana.

Mn. Joan

Mn. Manuel Solà

*Amb motiu del desè aniversari
de la seva mort (30-X-1960)*

Quan, acabada la guerra civil, el Bisbe-Administrador apostòlic de Barcelona va demanar al sacerdot Manuel Solà a quin lloc volia continuar el seu treball pastoral, moltes coses importants per a Santa Eulàlia depenien de la resposta.

Mn. Manuel era llavors un home de 53 anys, fill de Torelló, que tot just tres anys abans de la guerra havia estat encarregat de regir la nostra parròquia. La coneixença amb Santa Eulàlia venia, però, de molts anys endarrera: de quan Mn. Manuel havia estat vicari aquí i a Granollers, i d'abans i tot.

La resposta que anava a ser donada a la pregunta del Bisbe, no era, doncs, impremeditada ni feta sense coneixement del que s'escollia.

«Jo voldria tornar al meu lloc de Santa Eulàlia», digué el fill de Torelló, trasplantat al Vallès. I el Bisbe, sorprès d'aquest enamorament pel nostre poble, acceptà: «Gràcies a Déu que trobo algú que vol tornar al seu lloc d'abans.»

I la tasca, començada temps enllà entre nosaltres, no va trancar-se. Una petita tasca que havia d'acomplir-se amb la humilitat d'un rector de poble autèntic, dia rera dia, fins ara fa 10 anys.

* * *

Els de Santa Eulàlia tenim un camí de bellesa suau i reposada que porta al cementiri. És un camí una mica suspès entre la terra i el cel. Obert a la nostra bonica vall, i atenyent alhora les petites muntanyes veïnes. Passant-hi, venen ganes d'allargar la mà fins als de Puiggraciós, i, mirant més amunt, et trobes amb un devesall de blau que esclata. Hom pensa en la famosa poesia de Paul Valéry, «Le cimetièr marin». De segur que el petit recés del nostre cementiri també ajudaria a saber dir coses molt profundes i belles.

En aquest petit recés hi reposen les despulles del nostre antic rector. Fixeu-vos-hi: està enmig dels seus feligresos, no pas en un lloc de preferència, que ell no havia volgut mai, sinó com un de més. Fa pensar aquest nínxol n.º 154...

Devia ser gran l'enamorament de Mn. Manuel pel nostre poble, quan hi va dedicar tota la vida, i ara hi resta per sempre...

* * *

SEGUEIX A LA PÀG. 3